

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoCsp/30/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121413967
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6121413967.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudkýň: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Monika Vozárová, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Prievozská 2, Bratislava, zastúpeného spoločnosťou: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Prievozská 2, Bratislava, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/X, D., o zaplatenie 12.439,59 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 22Csp/141/2021-353 zo dňa 16. mája 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania prvoinštančného a odvolacieho konania.

2. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2 veta prvá, § 7 ods. 1, 2, 16, 17, 20, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a), 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 2 písm. a), e), f) zákona č. 266/2005 Z. z. ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 39, § 43a ods. 1, 2, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 9, § 565, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení, s poukazom aj na procesné ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len aj „CSP“).

3. Súd prvej inštancie vychádza zo skutkových zistení, že návrhom žalovanej na uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere (č.l. 120) predloženým žalobcom dňa 15.10.2021, žalovaná prostredníctvom internetbankingu navrhla uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere s nasledovnými podmienkami - výška úveru: 20.000,- eur, druh úveru: spotrebný úver na čokoľvek, typ a výška úrokovej sadzby: fixná do splatnosti 14,90 % p.a. v deň uzatvorenia zmluvy najviac do výšky stanovenej právnym predpisom. V rámci spôsobu splácania úveru je v návrhu uvedená - výška splátky a splatnosť: 381,47 eur mesačne 20. deň v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky: 20.4.2017, splatnosť úrokov a poplatkov: mesačne, ku dňu splatnosti splátky v kalendárnom mesiaci, počet splátok: 96, konečná splatnosť: 96 mesiacov od splatnosti prvej splátky, splácanie: rovnomerné, spôsob splácania: odpísaním z účtu pre

splácanie, ak je účet vedený v banke a jeho majiteľom je dlžník, RPMN: 17,87 %, priemerná hodnota RPMN: 8,99 %, celková čiastka spojená s úverom: 36.612,78 eur, bankou požadované ručenie alebo poistenie: nevyžaduje sa, odplata podľa Občianskeho zákonníka: 15,91 % p. a., poplatky: poplatok za poistenie k úveru: 16,78 eur, splatný v periodicite a termíne splátok úveru. Dlžník (žalovaná) návrhom vyjadril súhlas, aby sa zmluva uzatvorila na základe návrhu, ktorý dlžník doručí banke prostredníctvom služby internetbanking. Podľa potvrdenia o uzatvorení zmluvy zo dňa 6.3.20174 (čl. 125)došlo k uzatvoreniu zmluvy, na základe ktorej bol dlžníkovi (žalovanej) poskytnutý splátkový úver č. 5126742213 s nasledovnými podmienkami - výška úveru: 13.900,- eur, druh úveru - spotrebný úver na čokoľvek, typ a výška úrokovej sadzby: fixná do splatnosti 14,90 % p.a. v deň uzatvorenia zmluvy najviac do výšky stanovenej právnym predpisom, výška splátky a splatnosť: 263,50 eur mesačne 20. deň v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky: 20.4.2017, splatnosť úrokov a poplatkov: mesačne, ku dňu splatnosti splátky v kalendárnom mesiaci, počet splátok: 96, konečná splatnosť: 20.3.2025, splácanie: rovnomerné, spôsob splácania: odpísaním z účtu pre splácanie, RPMN: 17,81 %, priemerná hodnota RPMN: 8,99 %, celková čiastka spojená s úverom: 25.293,42 eur, bankou požadované ručenie alebo poistenie: nevyžaduje sa, odplata podľa Občianskeho zákonníka: 15,91 % p. a., poplatky: poplatok za poistenie k úveru: 11,59 eur, splatný v periodicite a termíne splátok úveru. Návrhom žalovanej na uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere (čl. 322) predloženým žalobcom dňa 11.3.2024, žalovaná navrhla, aby s ňou banka uzatvorila zmluvu o splátkovom úvere za nasledovných podmienok: výška úveru 13.900,- eur, druh úveru: spotrebný úver na čokoľvek, typ a výška úrokovej sadzby: fixná do splatnosti 14,90 % p.a. v deň uzatvorenia zmluvy najviac do výšky stanovenej právnym predpisom. V rámci spôsobu splácania úveru je v návrhu uvedená - výška splátky a splatnosť: 266,55 eur mesačne 20. deň v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky: 20.4.2017 v prípade, ak bude zmluva uzatvorená do 20.3.2017 vrátane alebo 20.5.2017 v prípade ak bude zmluva uzatvorená po 20.3.2017, splatnosť úrokov: mesačne, ku dňu splatnosti splátky v kalendárnom mesiaci, počet splátok: 96, konečná splatnosť: 96 mesiacov od splatnosti prvej splátky, splácanie: rovnomerné, spôsob splácania: odpísaním z účtu pre splácanie, RPMN: 17,85 %, priemerná hodnota RPMN: 8,99 %, celková čiastka spojená s úverom: 25.454,77 eur, bankou požadované ručenie alebo poistenie: nevyžaduje sa, odplata podľa Občianskeho zákonníka: 15,91 % p. a., poplatky: poplatok za poistenie k úveru: 11,72 eur, splatný v periodicite a termíne splátok úveru. V návrhu je uvedené, že banka zaslala dlžníkovi ponuku splátkového úveru, ktorá obsahovala vzor návrhu zmluvy o splátkovom úvere, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, informáciu o ročnej percentuálnej miere nákladov a doplňujúcu informáciu pre dlžníka. Žalobca spolu s návrhom na uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere predložil aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, kde je zhodne s návrhom uvedené, že výška úveru je 13.900,- eur, úroková sadzba je fixná do splatnosti, 14,90 % p.a. v deň uzatvorenia zmluvy, výška splátky je 266,55 eur mesačne, splatnosť prvej splátky 20.4.2017 v prípade ak bude zmluva uzatvorená do 20.3.2017 vrátane alebo 20.5.2017 v prípade, ak bude zmluva uzatvorená pod 20.3.2017, počet splátok 96, ročná RPMN 17,85 %, celková čiastka spojená s úverom 25.454,77 eur, poplatok za poistenie k úveru 11,72 eur mesačne. Výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 30.1.2020 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že ku dňu 30.1.2020 je v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 3.691,88 eur a vyzval ju na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní odo dňa doručenia výzvy s tým, že ak žalovaná dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 3.3.2020 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) POP - omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako tri mesiace a zároveň oznámil žalovanej, že z uvedeného dôvodu banka vyhlásila ku dňu 2.3.2020 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Výzvou právneho predchodcu žalobcu zo dňa 4.5.2020 bola žalovaná vyzvaná na zaplatenie splatnej a nezaplatennej pohľadávky, nakoľko je pohľadávka banky splatná v celom rozsahu a žalovaná bola poučená, že v prípade ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Podľa podacieho hárku bola predmetná výzva bola zaslaná žalovanej dňa 6.5.2020 a z potvrdenia Slovenskej pošty a.s. vyplýva, že zásielka bola žalovanej doručená dňa 28.5.2020. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 20.10.2020 vyplýva, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že postúpil pohľadávku spolu s príslušenstvom žalobcovi. Z platobnej histórie žalovanej vyplýva, že žalovaná začala čerpať úver vo výške 13.900,- eur dňa 6.3.2017, pričom úver pravidelne splácala v splátkach vo výške 263,50 eur od apríla 2017 do októbra 2018, poslednú úhradu urobila v decembri 2018 v sume 157,13 eur. Žalovaná zaplatila právnemu predchodcovi žalobcu sumu v celkovej výške 5.163,63 eur, t.j. zaplatila splátky splatné v 4/2017 až 10/2018 a časť splátky splatnej v 11/2018. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0743/2020/CE zo dňa 12.10.2020 uzavretou medzi A. A., E. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, v spojení s jej prílohou, postúpil postupca žalobcovi pohľadávku z úveru voči

žalovanej v celkovej výške 16.485,37 eur. Právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky listom zo dňa 20.10.2020. Podľa výpisu z obchodného registra spoločnosti CSIFFARY s.r.o., IČO: 46 487 867 vyplýva, že spoločnosť zmenila od 11/2015 obchodné meno. Predchádzajúce obchodné meno spoločnosti bolo combusiness s.r.o., pričom od 11/2015 je žalovaná jedinou spoločníčkou a konateľkou tejto spoločnosti.

4. Vecne prvoinštančný súd dôvodil, že najskôr sa zaoberal tým, či medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Mal za to, že aj z výpovede samotnej žalovanej vyplynulo, že prejavila jednoznačne vôľu uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere, keď sama uviedla, že zmluvu uzatvorila online, asi cez internet banking, poslala naspäť podpísanú žiadosť a takisto uviedla, že jej na účet poslali peniaze. Ku konkrétnym skutočnostiam ohľadne zmluvy a zmluvnej dokumentácie sa vyjadriť nevedela. Z uvedeného vyjadrenia žalovanej ako aj z predložených dôkazov mal okresný súd za preukázané, že žalovaná prostredníctvom internet bankingu podala právnemu predchodcovi žalobcu návrh na uzavretie zmluvy o splátkovom úvere. Návrh žalovanej smeroval k vzniku spotrebiteľského právneho vzťahu (uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy, ktorej predmetom malo byť poskytnutie spotrebiteľského úveru), čo potvrdila aj žalovaná keď uviedla, že podala banke podpísanú žiadosť. Právny predchodca žalobcu potvrdením o uzatvorení zmluvy zo dňa 6.3.2017 potvrdil, že dňa 6.3.2017 akceptáciou návrhu žalovanej došlo k uzatvoreniu zmluvy, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý splátkový úver. Z porovnania znenia návrhu žalovanej (č.l. 120) a potvrdenia o uzatvorení zmluvy vyplýva, že potvrdenie zo dňa 6.3.2017 obsahuje rozdielne podmienky navrhovanej úverovej zmluvy, pričom rozdiel sa týka výšky úveru (návrh - 20.000,- eur, potvrdenie - 13.900,- eur), výšky splátky (návrh - 381,47 eur, potvrdenie - 263,50 eur), RPMN (v návrhu je 17,87 %, v potvrdení 17,81 %), celkovej čiastky sporej s úverom (návrh - 36.612,78 eur, potvrdenie - 25.293,42 eur) a poplatku za poistenie k úveru (návrh 16,78 eur, potvrdenie - 11,59 eur). Následne po rozhodnutí odvolacieho súdu žalobca predložil súdu obsahovo iný návrh žalovanej (č.l. 322 a nasl.), pričom na dotaz súdu žalobca nevedel uviesť, prečo bol okresnému súdu predtým doručený iný návrh na uzatvorenie zmluvy, ktorým žalovaná žiadala úver vo výške 20.000,- eur. Z porovnania znenia návrhu žalovanej (na č.l. 322) a potvrdenia o uzatvorení zmluvy vyplýva, že potvrdenie zo dňa 6.3.2017 obsahuje aj v tomto prípade rozdielne podmienky navrhovanej úverovej zmluvy, pričom rozdiel sa týka výšky splátky (návrh - 266,55 eur, potvrdenie - 263,50 eur), RPMN (v návrhu je 17,85 %, v potvrdení 17,81 %), celkovej čiastky sporej s úverom (návrh - 25.454,77 eur, potvrdenie - 25.293,42 eur) a poplatku za poistenie k úveru (návrh 11,72 eur, potvrdenie - 11,59 eur). Okresný súd mal za to, že v prípade akýchkoľvek zmien v akceptácii návrhu oproti návrhu zmluvy, okrem takých, ktoré nemajú charakter len iného slovného vyjadrenia toho, čo obsahoval návrh na uzatvorenie zmluvy, avšak bez zmeny obsahového návrhu zmluvy, nedochádza k uzatvoreniu zmluvy, ale takéto (prijatie) so zmenami predstavuje odmietnutie návrhu a považuje sa za nový návrh. Z uvedeného možno jednoznačne dospieť k záveru, že potvrdenie o uzatvorení zmluvy zo dňa 6.3.2017 obsahuje také zmeny, oproti pôvodnému návrhu, či už návrhu na č.l. 120 alebo na č.l. 322, že je ho v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka nutné považovať za nový návrh na uzatvorenie zmluvy. Žalobca v konaní nepreukázal, že by zo strany žalovanej došlo k písomnému prijatiu takéhoto návrhu právneho predchodcu žalobcu. Žalobca uviedol, že žalovaná podpísala návrh elektronicky tzv. bezpečnostným predmetom (GRID kartou, SMS kľúčom, alebo elektronickým osobným kľúčom (EOK) a to priamo cez kanál Internetbankingu alebo prostredníctvom nahrávaných čítacích hľások (v prípade ak sa zmluva uzatvára prostredníctvom telefónneho rozhovoru). Z uvedeného dôvodu preto nie je na návrhu na uzatvorenie zmluvy a ani potvrdení podpis žalovanej. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že na predloženom potvrdení sa nachádzajú podpisy právneho predchodcu žalobcu, avšak nenachádza sa tam žiaden údaj o akomkoľvek (ani elektronickom) podpise zo strany žalovanej. Keďže žalovaná po potvrdení prijatia návrhu, ktorý je potrebné považovať za nový návrh na uzatvorenie zmluvy, čerpala úver vo výške 13.900,- eur a pomerne dlhú dobu (19 mesiacov) pravidelne úver splácala v splátkach vo výške, ktorá vyplýva z potvrdenia o prijatí návrhu zo dňa 6.3.2017, teda správala sa v súlade s podmienkami uvedenými v potvrdení o prijatí návrhu, okresný súd dospel k záveru, že došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver, pretože právny predchodca žalobcu aj žalovaná sa následne správali tak, ako keby k jej uzatvoreniu došlo. Sama žalovaná na pojednávaní potvrdila, že zmluvu uzatvorila. Zároveň okresný súd mal za to, že predmetná zmluva nebola uzatvorená písomne, keďže potvrdenie o uzatvorení zmluvy zo dňa 6.3.2017 obsahovalo také zmeny, oproti pôvodnému návrhu, že ho v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka bolo nutné považovať za nový návrh na uzatvorenie zmluvy a zo strany žalovanej nedošlo k písomnému prijatiu takéhoto návrhu právneho predchodcu žalobcu, vzhľadom na to, že žalovaná nepodpísala návrh elektronicky tzv. bezpečnostným predmetom (GRID kartou, SMS kľúčom, alebo elektronickým osobným kľúčom (EOK) a to priamo cez

kanál Internetbanking-u alebo prostredníctvom nahrávaných čítacích hlášok. K prijatiu návrhu zo strany žalovanej došlo konkludentne tým, že žalovaná čerpala úver a následne platila splátky úveru vo výške v súlade s potvrdením. Z uvedeného okresný súd uzavrel, že zmluva bola uzatvorená za podmienok uvedených v potvrdení o uzatvorení zmluvy.

5. Ďalej sa prvoinštančný súd zaoberal aktívnou legitimáciou žalobcu, v súlade s ktorou skúmal, či žalobca postupoval s odbornou starostlivosťou. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania, zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Bolo na žalobcovi, aby preukázal, že jeho právny predchodca ako veriteľ bonitu žalovanej náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti predložil iba výpočet primárnej návratnosti (kalkuláciu ukazovateľa schopnosti splácať) na čl. 265 a príjmy žalovanej (čl. 327). Z výpočtu primárnej návratnosti zostavenej vo forme tabuľky zo strany právneho predchodcu žalobcu vyplývajú údaje o žiadateľovi, a to výška príjmu 2.033,- eur, pri forme je uvedené: príjem z podnikania na základe finančných výkazov, IČO zamestnávateľa: 46 487 867, začiatok pracovného pomeru: 1.12.2015, rodinný stav: rozvedený, počet členov domácnosti: 3, životné potreby: 378,93 eur, nevyplácané záväzky: 109,18 eur, dátum vykonania dopytu do ÚR 2.3.2017, výška splátky úveru 263,50 eur. Tabuľka takisto obsahuje výpočet ukazovateľa schopnosti splácať úver. Žalobca uviedol, že žalovaná v žiadosti deklarovala troch členov domácnosti a rodinný stav rozvedená, a teda žalobca vychádzal zo životného minima členov domácnosti 378,93 eur (198,09 eur + 90,42 eur + 90,42 eur). Z prehľadu príjmu žalovanej (čl. 327) vyplýva, že žalovaná mala príjem zo závislej činnosti 700,- eur vyplácaný na účet A., zamestnávateľom bola spoločnosť combusiness s.r.o., IČO: 46 487 867 a príjem z podnikania vo výške 1.333,14 eur ako podnikateľ, spoločník, konateľ, prenajímateľ nehnuteľností v spoločnosti CSIFFARY s.r.o., IČO: 46 487 867. Zo žalobcom predložených dôkazov (výpočet primárnej návratnosti a príjmov žalovanej), nebolo zo strany žalobcu preukázané, že skutočne došlo jeho právnym predchodcom k vykonaniu dopytu do registra v zmysle ust. § 7 ods. 17 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň pri skúmaní výdavkov musí veriteľ vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti. V tej súvislosti žalobca uviedol, že v rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral do úvahy životné minimum spotrebiteľa 198,09 eur zohľadniac, že je rozvedený a že uviedol, že počet členov domácnosti je 3 a teda na základe tohto údaju zohľadnil okrem životného minima spotrebiteľa 198,09 eur aj životné minimum na dve vyživované deti t.j. 2x 90,42 eur pričom z tabuľky (výpočtu primárnej návratnosti) vyplýva iba počet členov domácnosti. Z uvedeného vyplýva, že právny predchodca žalobcu fixné výdavky nezisťoval vôbec (nekriticky odkazoval na sumu životného minima). Zisťovanie skutočných výdavkov žalovanej na živobytie však nemožno bez ďalšieho nahrádzať údajom o životnom minime. Uvedené svedčí o ignorovaní zákonnej povinnosti dodávateľa úverových produktov na finančnom trhu. Okresný súd poukázal na § 7 ods. 27 posledná veta zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého, náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa, nie sa tejto zákonnej povinnosti zbaviť odkazom na životné minimum, nakoľko to nie je ratio zákona a tento postup nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho ktorého spotrebiteľa. Podľa okresného súdu, ak žalovaná žiadala právneho predchodcu žalobcu o spotrebiteľský úver, dôraz na skúmanie výdavkov musí osobitne zodpovedať odbornej starostlivosti, aby sa spotrebiteľ nedostal do dlhovej (úverovej) špirály, ktorú odbornú starostlivosť však žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Nepreukázal ani to, že právny predchodca žalobcu skutočne vykonal dopyt do registra v zmysle ust. § 7 ods. 17 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. Nepreukázal, že by zisťoval, napr. aj v súčinnosti so žalovanou ďalšie výdavky žalovanej, keď nepreukázal aké konkrétne informácie mu žalovaná poskytla

a teda nepreukázal, či žalovanú dotazoval na jej ďalšie výdavky, ktorými môžu byť napr. pôžičky od fyzických osôb a podobne, ktoré by mohli výrazne zmeniť pomer medzi príjmom a výdavkami žalovanej. Podľa okresného súdu právny predchodca žalobcu podcenil skúmanie výdavkov žalovanej a žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca skúmal výdavky žalovanej s odbornou starostlivosťou. Zo žalobcom predloženého výpočtu primárnej návratnosti čl. 265 a ani z príjmov žalovanej na čl. 327 nemal okresný súd preukázané, že príjem žalovanej bol 2.033,- eur, keďže žalobca nepreukázal, že žalovanej bola mzda zo spoločnosti combusiness s.r.o., IČO: 46 487 867 zasielaná na účet A. A. E. a že by táto mzda dosahovala v priemere sumu 700,- eur. Žalobca takisto nepreukázal, že príjem žalovanej z podnikania bol vo výške 1.333,14 eur. Vo výpočte primárnej návratnosti je uvedené, že pri príjme z podnikania právny predchodca žalobcu vychádzal z finančných výkazov, avšak žalobca bližšie nešpecifikoval o aké finančné výkazy malo ísť a ako dospel práve k sume 1.333,14 eur. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po odpočítaní jeho výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. To znamená, že bez riadneho skúmania výdavkov spotrebiteľa a overenia si príjmu spotrebiteľa nie je možné posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom žalobca pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta. Analýza a hodnotenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver bola zo strany banky nedostatočná. Banka poskytla úver žalovanej spotrebiteľovi aj napriek tomu, že nevykonala dôkladnú analýzu domáceho rozpočtu žalovanej a jej výdavkov. Banka formálne vzala na vedomie údaje o mesačnom príjme a počte členov domácnosti bez toho, aby skúmala aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovanej, ako napr. jej bežné mesačné výdavky a jej ďalšie výdavky a aby došlo k preukázaniu, že banka si overila príjem žalovanej, resp. k preukázaniu, že príjem žalovanej je skutočne 2.033,- eur. Takýmto spôsobom však reálne nevyhodnotila, či spotrebiteľ je dostatočne solventný a či pravdepodobne v budúcnosti, minimálne v období, na ktoré sa zmluva uzatvára, bude schopný plniť svoje záväzky. Tieto skutočnosti vo svojom súhrne preukazujú, že právny predchodca žalobcu k posudzovaniu schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver pristúpil len formálne, nevytvoril si reálny obraz o celkovej majetkovej situácii žalovanej a jeho postup nenaplnil účel predpokladaný ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Dôsledkom takého správania je, že veriteľ nebol oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

6. Prvoinštančný súd sa zaoberal aj tým, či došlo k dohode ohľadom splatnosti celého zostatku dlhu medzi zmluvnými stranami v súlade s ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobca si možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dohodol so žalovanou v čl. 8 ods. 8.1. POP (ak nastane niektorý z uvedených prípadov porušenia banka môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky a požadovať splatenie pohľadávky banky v lehote, ktorú banka oznámi v oznámení o mimoriadnej splatnosti. Za prípad porušenia podľa čl. 8 ods. 8.1 POP sa pritom považuje aj omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace). Okresný súd konštatoval, že v súvislosti s tým ako sú koncipované zmluvné podmienky v citovanom čl. 8 ods. 8.1 POP má za to, že tieto sú koncipované nejasne, neprímerane a jednoznačne stavajú spotrebiteľa do nevýhodnejšej pozície oproti veriteľovi, keďže veriteľ má právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru ak je dlžník v omeškaní so splácaním akejkoľvek pohľadávky banky o viac ako tri mesiace, t.j. nemusí ísť iba o prípad omeškania so zaplatením splátky. Má za to, že predmetná zmluvná podmienka (omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace) spôsobuje v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, keďže umožňuje vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru z dôvodu, ktorý je formulovaný príliš široko a môže byť zo strany banky uplatnené svojvoľne. Uvedená zmluvná podmienka sa neprímerane v neprospech spotrebiteľa odchyľuje od ust. § 53 ods. 9 zákona o spotrebiteľských úveroch. S poukazom na uvedené ustanovenie Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (nie pohľadávky) a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Nepostačuje preto omeškanie spotrebiteľa s úhradou akejkoľvek pohľadávky banky. Zmluvná podmienka tak umožňuje veriteľovi, aby uplatnil právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti celého úveru pri nezaplatení pohľadávky banky (nie iba splátky), a to bez súčasného upozornenia spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Podľa POP sú pohľadávkou banky okrem istiny a úrokov aj poplatky, úroky z omeškania, náklady banky spojené s uplatnením. Vzhľadom k uvedenému, sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, teda o neplatnú zmluvnú podmienku. S poukazom na uvedené medzi zmluvnými stranami tak nedošlo k uzatvoreniu

dohody podľa § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Vzhľadom k uvedenému tak veriteľ nebol oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zároveň žalobca v konaní nepreukázal, že by právny predchodca žalobcu žalovanej zaslal alebo odovzdal písomné znenie POP, keď v konaní iba predložil všeobecné oznámenie adresované klientovi, že mu právny predchodca žalobcu zasiela zmluvné podmienky k ním zvolenému produktu, ktoré nájde na jeho webstránke. Súd má za to, že predložením takého všeobecného oznámenia, adresovaného nešpecifikovanému klientovi s odkazom, podľa ktorého bližšie nešpecifikované zmluvné podmienky má klient nájsť na webstránke, žalobca nepreukázal, že žalovanej POP poskytol a že žalovaná mala pred uzatvorením zmluvy možnosť sa oboznámiť s POP a teda s týmito vyjadriť súhlas a na základe ich obsahu sa rozhodnúť, či uzavrie zmluvu s veriteľom. V prípade ak by znenie čl. 8 ods. 8.1 písm. a) POP nebolo neprijateľnou zmluvnou podmienkou, s poukazom na vyššie uvedené, má okresný súd za to, že medzi zmluvnými stranami nedošlo k uzatvoreniu dohody podľa § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky.

7. Skutočnosť, že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a preto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné považovať za neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka, je významná z hľadiska existencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to pri zohľadnení splnenia podmienok podľa § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pre platnosť zosplatnenia pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy je potrebné dodržať aj zákonný postup uvedený v ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, tzn. že k tomu, aby došlo k zosplatneniu pohľadávky bolo v danom prípade potrebné, aby veriteľ (právny predchodca žalobcu) postupoval pred uzatváraním zmluvy s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní bonity žalovanej. Žalobca však v danom prípade nepreukázal, že by jeho právny predchodca postupoval pred uzatvorením zmluvy o úvere v súlade s ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Keďže pri porušení povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nemala banka právo s poukazom na ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch žiadať jednorazové zosplatnenie úveru, táto okolnosť bola takisto významná z hľadiska existencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to pri zohľadnení splnenia podmienok podľa § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch. V súlade s ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je možné postúpiť iba takú pohľadávku z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na tretiu osobu, ktorá je po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru (teda nastala splatnosť už aj poslednej splátky) alebo sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (teda došlo k jej predčasnému zosplatneniu). V danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá sa mala stať splatnou na základe vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky. To znamená v prípade, že nedošlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru alebo aj v prípade ak je vyhlásenie predčasnej splatnosti neplatné, nie je možné pohľadávku postúpiť. V prejednávanej veci predčasné zosplatnenie spotrebiteľského úveru bolo neplatné a zároveň k postúpeniu pohľadávky (12.10.2020) malo dôjsť skôr, ako nastala konečná splatnosť úveru (20.3.2025). Ak určitú pohľadávku nie je možné postúpiť, keďže jej postúpenie je objektívne neprípustné, t. j. zakázané, potom jej následné postúpenie inému subjektu je v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávok, ale aj navonok voči dlžníkovi. Vzhľadom na uvedené, preto okresný súd s poukazom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, žalobu zamietol. Návrh žalovanej na vykonanie dokazovania, ktorým žiadala, aby žalobca doložil amortizačnú tabuľku, okresný súd zamietol z dôvodu hospodárnosti, keďže vykonanie vyššie uvedeného dokazovania by nemalo vplyv na rozhodnutie súdu.

8. O náhrade trov konania rozhodol prvoinštančný súd tak, že žalovaná má voči žalobcovi podľa ust. § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania (preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky) voči žalobcovi prvoinštančného ako i odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorým navrhol jeho zmenu vyhovením žalobe a priznaním nároku na náhradu trov konania s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Argumentoval, že skúmanie bonity spotrebiteľa je otázkou skutkovou a odbornou, teda aj prípadná povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum, nie následné vyhodnocovanie (poukaz na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/45/2022). Žalobca neeviduje vo vzťahu k skúmaniu bonity zo strany postupcu, vrátane dôkazov žiadne konkrétne popretie tvrdení, či jednotlivých dôkazov zo strany žalovanej (§ 151 ods. 1 CSP). Žalovaná v konaní žiadne

konkrétne tvrdenie žalobcu vo vzťahu k príjmom a výdavkom nepoprela, písomným podaním doručeným žalobcovi na pojednávaní uviedla v podstate len to, že daňové priznanie spoločnosti nedokladuje príjem žalovanej, samotný príjem však žalovaná nepoprela. Súd nemôže ani v spotrebiteľskom spore nahrádzať procesnú aktivitu strán v celom rozsahu, keď žalovaný nielenže nenavrhol a nepredložil vykonať dôkaz za účelom preukázania, že právny zástupca žalobcu neskúmal jeho bonitu, ale sa ani touto argumentáciou v konaní nebráni. Žalobca pripomína, že súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej naznačil, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru, a že aj Ústavný súd SR je vo svojej judikatúre kritický pri primeranej ochrane spotrebiteľa. V náleze sp. zn. PL ÚS 11/2016 zo 07.02.2018 Ústavný súd tiež konštatoval, že v sporovom konaní je pozícia sudcu ako vyhľadávača dôkazov len v prospech jednej strany neprijateľná. Žalobca doručil okresnému súdu tvrdenia a dokumentáciu preukazujúcu skúmanie bonity, a to okrem podanej žaloby najmä vyjadrením zo dňa 19.01.2024. Na týchto tvrdeniach a dôkazoch žalobca zotráva, pričom boli v konaní zároveň nespornými (§ 151 ods. 1 CSP). Veriteľ je povinný pred poskytnutím úveru vypočítať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 7 ods. 19 zákona o spotrebiteľských úveroch), z údajov podľa § 7 ods. 20 zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na Opatrenie Národnej banky Slovenska č. 10/2017 z 14.11.2017 (ďalej ako „opatrenie“), ktoré nadobudlo účinnosť až 01.01.2018, preto veriteľ postupoval v súlade s § 7 ods. 21 zákona o spotrebiteľských úveroch. Veriteľ je pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver povinný brať do úvahy dobu na ktorú sa úver poskytuje (veriteľ zohľadňuje maximálne dobu splatnosti úveru, ktoré stanovuje Národná banka Slovenska), príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 1), údaje o existujúcich záväzkoch získané z jedného alebo viacerých registrov (§ 7 ods. 17) a výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b). Na účel vypočítania týchto nákladov musí veriteľ poznať údaje o rodinnom stave a počte vyživovaných osôb spotrebiteľa. Tento údaj poskytuje spotrebiteľ veriteľovi podľa ust. § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko poskytovateľ úveru tento údaj nemá možnosť získať z verejných zdrojov. Celý proces overovania bonity žiadateľa o úver žalobca v konaní predložil. Ide o výstup z interných systémov postupcu. Existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ overil dopytom do úverového registra dňa 02.03.2017 a zistil, že spotrebiteľ mal v čase poskytnutia úveru mesačné úverové záväzky vo výške 109,18 eur. Veriteľ počítal s úverovým zaťažením spotrebiteľa vo výške existujúcich splátok (109,18 eur) a k nim pripočítal splátku novoposkytnutého úveru vo výške 263,50 eur. Príjem spotrebiteľa vo výške 2.033,- eur pozostáva z príjmu zo zamestnania vo výške 700,- eur a z príjmu z podnikania vo výške 1.333,14 eur. Príjem zo zamestnania bol žalovanej poukazovaný na účet u veriteľa a tento bol zohľadnený na základe pohybov na tomto účte. Príjem z podnikania veriteľ zohľadnil na základe predložených finančných výkazov. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa, nakoľko žalovaná v žiadosti deklarovala troch členov domácnosti, rodinný stav rozvedená a dve vyživované deti, vo výške ku dňu poskytnutia úveru 378,93 eur (198,09 eur + 90,42 eur + 90,42 eur). Výpočet limitu: výška existujúcich splátok úver + výška splátky poskytnutého úveru + výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť musí byť nižšia ako výška príjmu (109,18 eur + 263,50 eur + 378,93 eur = 751,61 eur) čo je menej ako overený čistý príjem spotrebiteľa vo výške 2.033,- eur. Výpočet limitu bol realizovaný v súlade s § 7 ods. 21 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná na pojednávaní tvrdila opakovane nepravdy vyvrátené nahliadnutím do verejných registrov a predloženej dokumentácie. Žalovaná bola podnikateľom, jediným spoločníkom a konateľom obchodnej spoločnosti. Jedná sa o CSIFFARY s.r.o. (predtým combusiness s.r.o.), kde žalovaná (A. A.) bola v rozhodnom čase konateľom a spoločníkom a od 26.05.2023 je ním opätovne. Uvádzala skutočnosti tendenčne, kedy na jednej strane uviedla, že zarábala 300,- eur a veriteľa jej príjem nezaujímal, následne však uviedla, že na základe daňového priznania došla ponuka úveru od veriteľa (teda je absolútne zrejmé, že veriteľ videl príjem žalovanej, ktorý bol v sumách uvádzaných a zdokladovaných žalobcom). Žalobca poukázal na záznam z pojednávania zo dňa 16.04.2024. Žalovaná netvrdila (nieto preukazovala), že mala aj iné úvery, že by jej výdavky boli vyššie (t. j. rodinný stav, deti) alebo že by jeho príjmy neboli v ním deklarovanej výške resp. by uviedla nepravdivé informácie v čase podpisu žiadosti o úver. Poukázal na závery okresného súdu v odsekoch 46 a 47 odôvodnenia napadnutého rozsudku, čo do príjmov žalobca uviedol, že veriteľ mal zistený príjem zo žiadosti o úver, kde svoj príjem deklarovala žalovaná, overený daňovým priznaním a pohybmi na bankovom účte. Skutočnosti tvrdené žalovanou veriteľ preveroval (konkrétnymi príjmami žalovaného na účte). Výška príjmov bola zo strany žalobcu podložená konkrétnymi dôkazmi. Je nepochopiteľné, resp. nedostatočne zdôvodnené, ako okresný súd dospel k záveru o tom, že veriteľ hrubo porušil svoje povinnosti v tejto súvislosti. Pokiaľ ide o právne závery, čo do výdavkov, žalobca uviedol, že veriteľa nie sú povinný žiadať preukázanie konkrétnych mesačných výdavkov (napríklad faktúrami

za telefón, energie a pod.). Žalobca zastáva názor, že uplatňovanie paušálnych výdavkov, v súlade s Opatrením a zákona o spotrebiteľských úveroch spĺňa predpoklady postupu s odbornou starostlivosťou a veriteľa postupoval v ich súlade a riadne overil schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. Poukázal na dôvodovú správu k § 7 ods. 20 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch „Peňažnými záväzkami znižujúcimi príjem spotrebiteľa uvedenými v písm. d) sa rozumejú všetky pravidelné výdavky spotrebiteľa, ktoré znižujú jeho príjem (výška výživného, výška splátky úverov a pôžičiek a pod.)“. Analogicky v tejto súvislosti (overovanie výdavkov spotrebiteľa) možno poukázať na článok Národnej banky Slovenska, ktorý sa týka síce úverov na bývanie, ale v rámci pojmu „Peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa“ hovorí výlučne o úveroch - finančných záväzkoch. Tiež Opatrenie NBS následne dovysvetlilo tento pojem „Výdavky na peňažné záväzky spotrebiteľa sa na účely odseku 1 určujú ako súčet a) výšky splátky poskytovaného spotrebiteľského úveru podľa § 7 ods. 20 písm. c) zákona pri zohľadnení odsekov 12 a 13 a § 4 a sumy peňažných záväzkov znižujúcich príjem spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. d) zákona pri zohľadnení odsekov 14 až 21 - v týchto odsekoch sa už hovorí len o úveroch - rozhodne však nie o nákladoch na lieky a pod. Žalobca poukázal na Vyjadrenie NBS zo dňa 14.03.2024, pričom Národná banka Slovenska ako orgán dohľadu v podstatnom uvádza: „Opatrenie NBS je všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným na základe zákonného splnomocnenia, je plne záväzné a veriteľ musí jeho ustanovenia zohľadňovať pri výkone svojej činnosti. Z (tam, pozn. autora) uvedeného je zreteľné spojenie medzi pojmom používaným v zákone č. 129/2010 Z. z. a Opatrením NBS, jeho teoretickým obsahom a materiálным (finančným) vyjadrením, ktoré neponecháva priestor pre vznik povinnosti zisťovať skutočné náklady - výdavky na život spotrebiteľa a s ním posudzovaných osôb. Národná banka Slovenska na základe vyššie uvedeného uzatvára, vychádzajúc z ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. a Opatrenia NBS, ďalej zo svojich znalostí a praktických skúseností z dohľadu nad finančným trhom, že pre dodržanie odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský (úver, pozn. autora) sa nevyžaduje skúmanie skutočných bežných výdavkov spotrebiteľa (napr. náklady na bývanie, telefón, internet a výdavky na domácnosť). Na účely posudzovania, či bude spotrebiteľ schopný splácať spotrebiteľský úver postačuje, ak náklady na zabezpečenie nevyhnutných podmienok na uspokojovanie základných životných potrieb spotrebiteľa budú za podmienok Opatrenia NBS zohľadňovať zákonom stanovené výšky sumy životného minima zvýšenej o 40 % rozdielu medzi celkovou výškou príjmu spotrebiteľa a životným minimom (ak výnimky upravené v Opatrení NBS neustanovujú inak – napr. § 2 ods. 6, 8 alebo 9). Orgán dohľadu podotýka, že ustanovenia § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s Opatrením NBS predstavujú zákonné požiadavky na overovanie schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ktorých splnenie zo strany veriteľa sa považuje za dodržanie odbornej starostlivosti. Výklad národnej právnej úpravy, smerníc EÚ a ani dôvodové správy, či recitály k skúmaným právnym normám nenaznačujú, že by medzi povinnosťami veriteľa vykonávajúceho overovanie bonity bola aj povinnosť skúmať konkrétne bežné výdavky spotrebiteľa napr. na chod domácnosti. Stanovenie prísnejších predpokladov pre výpočet ukazovateľa schopnosti splácať, než určuje zákon č. 129/2010 Z. z. v spojení s Opatrením NBS, je možné iba zmenou týchto predpisov alebo na základ rozhodnutia veriteľa. Stanovisko predstavuje právny názor orgánu dohľadu ako orgánu aplikácie práva a gestora Opatrenia NBS. Tento právny názor je uplatňovaný pri výkone dohľadu zo strany odboru ochrany finančných spotrebiteľov nad veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery podľa zákona č. 129/2010 Z. z.“ Potom je nesprávny právny a skutkový záver okresného súdu, že postupca nepostupoval s odbornou starostlivosťou, nakoľko tento záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Okresný súd učinil právne závery nad rámec zákonitostí civilných sporových pravidiel, kedy vychádza zo záverov, ktoré v konaní nikto netvrdil/nerozporoval. Pokiaľ okresný súd uvádza, že veriteľ je povinný analyzovať osobný a domáci rozpočet dlžníka, tento záver podľa žalobcu nie je správny, nie je súladný s rozhodovacou praxou orgánu dozoru (NBS) a ani so znením zákona o spotrebiteľských úveroch. Práve žalovaná ako spotrebiteľ je povinný uvádzať pravdivé údaje vo svojej žiadosti o úver, pričom možnosti dodávateľa skúmať bonitu spotrebiteľa sú limitované a musí prioritne vychádzať z údajov, ktoré mu poskytol spotrebiteľ v žiadosti o úver (podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8CoCsp/23/2023, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23CoCsp/3/2022, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/24/2022, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/20/2021, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/38/2022, z 12.01.2023, uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10CoCsp/3/2022, rozsudok, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoCsp/1/2024, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8CoCsp/15/2022, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoCsp/24/2023, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoCsp/6/2024). Skutkové tvrdenia vo vzťahu k skúmaniu bonity boli riadne preukázané doložením konkrétnych dôkazov, pričom žalovaná neuniesla bremeno svojich tvrdení o opaku. Žalovaná bola zároveň podnikateľom, nešlo tu o neinformovaného spotrebiteľa. Záver okresného súdu, že žalobca

nepreukázal dohodu zmluvných strán o možnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť (§ 565 Občianskeho zákonníka) je podľa žalobcu prekvapivé, prvým rozsudkom bolo žalobe vyhovieť (čiastočne pozn. odvolacieho súdu). Odvolací súd určil povinnosť konajúcemu súdu zaoberať sa námietkami žalovanej a to predovšetkým vo vzťahu k tzv. skúmaniu bonity ale aj vznikom zmluvy. Žalobca zotrváva na vyjadrení, že v zmysle Potvrdenia o uzatvorení Zmluvy sú „Všetky údaje uvedené v Základných podmienkach Zmluvy sú platné ku dňu uzatvorenia Zmluvy a ich zmeny sa riadia Zmluvou, POP a VOP.“ Všeobecné obchodné podmienky ako aj Produktové obchodné podmienky sú zasielané formou linku alebo dokumentu klientovi elektronicky prostredníctvom elektronickej služby Internet banking pred podpisom Zmluvy, aby sa klient s nimi mohol oboznámiť. Žalobca predložil aj potvrdenie o zaslaní zmluvných podmienok (poukaz na § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka). Je teda možné uzavrieť, že to či zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch môže byť tvorená viacerými listinami, právnym putom previazanými komponentmi, ktoré sú spotrebiteľovi odovzdané pred podpisom zmluvy, už zodpovedal Súdny dvor EÚ (poukaz na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/102/2022, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoCsp/1/2022, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/25/2022, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8CoCsp/2/2023). Podľa žalobcu okresný súd bez toho, aby sa na tejto skutočnosti niečo relevantne (oproti prvému rozsudku) zmenilo dospel k nesprávnemu skutkovému záveru, podľa ktorého žalobca nepreukázal dohodu zmluvných strán o možnosti úver zosplatiť. Tento záver však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalobca relevantne preukázal existenciu dohody o možnosti zosplatenia a rovnako tak vedomosť žalovanej o tejto dohode (poukaz na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 9/2019). Možnosť veriteľa ukončiť úverový vzťah a žiadať od dlžníka vrátenie poskytnutého plnenia vyplýva dokonca aj priamo ex lege (§ 506 Obchodného zákonníka), s čím sa však okresný súd v odôvodnení nezaoberal. Zmluva o úvere nie je duplicitne upravená aj v Občianskom zákonníku a preto sa na tento zmluvný typ musia použiť aj ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže inej (pre spotrebiteľa prípadne výhodnejšej) úpravy v súčasnom právnom poriadku niet. Žaloba je dôvodná a preukázaná v celom uplatnenom rozsahu a žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní.

10. Žalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu žalobcu uviedla, že napadnutý rozsudok navrhuje ako vecne správny potvrdiť, keď žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu v konaní. Súdu prináleží hodnotiť dodržiavanie ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch (aj § 7 ods. 1). Zotrváva na tvrdení, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver, čo preukázala v priebehu konania. Poukaz žalobcu na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/45/2022 a rozhodnutie Súdneho dvora je v tomto prípade irelevantné. Žalobca tvrdí, že písomným podaním doručeným žalobcovi na pojednávaní uviedla v podstate len to, že daňové priznanie spoločnosti nedokladuje príjem žalovanej, samotný príjem však žalovaná nepoprela. Na pojednávaní bolo prehlásené, že daňové priznanie je príjmom právnickej osoby, z toho je zrejmé, že nejde o príjem žalovanej ako fyzickej osoby. V konaní žalovaná tvrdila, že žalobca porušil ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, že neskúmal jej bonitu s odbornou starostlivosťou. Porušenie tohto ustanovenia je zjavné, keď do príjmov spotrebiteľa, ako fyzickej osoby započítal právny predchodca žalobcu príjmy z podnikania PO, pričom uvedenou argumentáciou sa v konaní bránila. Popiera tvrdenie žalobcu, že riadne doručil okresnému súdu tvrdenia a dokumentáciu preukazujúcu skúmanie bonity, a to okrem podanej žaloby najmä vyjadrenie zo dňa 19.01.2024. Žalovaná popiera tvrdenie žalobcu o týchto tvrdeniach a dôkazoch ako o nesporných. Žalovaná popiera tvrdenie žalobcu, že na pojednávaní tvrdila opakovane nepravdy vyvrátené nahliadnutím do verejných registrov a predloženej dokumentácie. Popiera tvrdenia žalobcu, že veriteľ mal zistený príjem zo žiadosti o úver, kde svoj príjem deklarovala samotná žalovaná, overený daňovým priznaním a pohybmi na bankovom účte. Žalovaná popiera tvrdenia žalobcu, že skutočnosti tvrdené žalovanou veriteľ preveroval (konkrétnymi príjmami žalovanej na účte). Žiaden dôkaz žalobca v priebehu pojednávania nepredložil. Popiera tvrdenie žalobcu, že výška príjmov bola zo strany žalobcu podložená konkrétnymi dôkazmi. Okresný súd dostatočne zdôvodnil záver o tom, že veriteľ hrubo porušil svoje povinnosti v tejto súvislosti. Žalobca poskytoval úver fyzickej osobe – spotrebiteľovi. Do príjmov zahrnul príjmy fyzickej osoby – spotrebiteľa a príjmy právnickej osoby spol. CSIFFARY s r. o., teda príjmy iného subjektu. Popiera tvrdenie žalobcu, že veritelia nie sú povinní žiadať preukázanie konkrétnych mesačných výdavkov (napríklad faktúrami za telefón, energie a pod.), pokiaľ ide o právne závery čo do výdavkov (t. j. to, aké výdavky sú od veriteľa vlastne požaduje preverovať pri skúmaní bonity). Popiera tvrdenie žalobcu, že uplatňovanie paušálnych výdavkov, v súlade s Opatrením a zákonom o spotrebiteľských úveroch spĺňa predpoklady postupu s odbornou starostlivosťou a rovnako popiera tvrdenie, že veriteľ postupoval v súlade so

zákonom o spotrebiteľských úveroch a Opatrením, a riadne overil schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. Žalobca neskúmal s odbornou starostlivosťou čistý mesačný príjem spotrebiteľa a tiež neskúmal peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa. Veriteľ pri posudzovaní schopnosti splácať úver nekonal s odbornou starostlivosťou. Na výpočet schopnosti spotrebiteľa splácať úver započítal náklady na zabezpečenie základných životných potrieb, životné minimum a neboli započítané bežné výdavky na domácnosť (náklady na nájom, elektriku, vodu, plyn, služby telekomunikácií). Žalovaná popiera tvrdenie žalobcu, že výpočet limitu bol realizovaný v súlade s ustanovením § 7 ods. 21 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko právny predchodca žalobcu nezohľadnil peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa, v zmysle ustanovenia § 7 ods. 21. Súčet hodnôt položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa odseku 20 písm. b) až d) prevyšuje hodnotu položky podľa odseku 20 písm. a). Príjem zo zamestnania bol vo výške 700,- eur. Výška existujúcich splátok úver + výška splátky poskytnutého úveru + výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť: 109,18 eur + 263,50 eur + 378,93 eur, celkom: 751,61 eur. Súčet hodnôt položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa odseku 20 písm. b) až d) prevyšuje hodnotu položky podľa odseku 20 písm. a). K nákladom ešte nie sú započítané peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa a to náklady na bývanie, ktoré ale nie sú súčasťou životného minima. Veriteľ nedodrжал postup podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože výška životného minima spotrebiteľky a jej dvoch detí bola 378,93 eur, žalovaná spotrebiteľka mala úverové povinnosti voči A. A. E. splátku 109,18 eur a z úverovej zmluvy zo dňa 6.3.2017 a to splátku 263,50 eur, pričom spolu išlo o nákladové zaťaženie sumu 751,61 eur a jej príjem bol zistený sumou 700,- eur, pričom veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou keďže mal zaťažiť žalovanú spotrebiteľku sumou splátky 263,50 eur, ktorú v tom čase nebola schopná zaplatiť s prihliadnutím na jej príjem 700,- eur - náklady 751,61 eur. Chýbajúca suma 51,61 eur a náklady na bývanie. Žalovaná zotrváva na tvrdení, že pri poskytnutí spotrebiteľského úveru má veriteľ v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch postupovať s odbornou starostlivosťou pri vyhodnocovaní možnosti poskytnúť úver spotrebiteľovi a na základe toho predložený príjem spotrebiteľa odborne posúdiť. Žalovaná zotrváva na tvrdení, že bolo povinnosťou veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver, dodržať ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch. Jeho povinnosťou bolo preskúmať v Úverovom registri úverové zaťaženie spotrebiteľa. Pre tento účel bol uvedený register zriadený. Žalobca neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 7 ods. 16 zákona o spotrebiteľských úveroch 129/2010. Žalobca vynaloženie odbornej starostlivosti hodnoverne nepreukázal. V úverovom registri mala žalovaná evidovaný úver s CFH a.s., zo dňa 16.12.2016, výška splátky bola 182,58 eur. Uvedenú splátku úveru právny predchodca žalobcu pri posudzovaní schopnosti splácať úver nezapočítal. Žalovaná poukazuje na skutočnosť, že právny predchodca Žalobcu neskúmal žiadne bežné výdavky spotrebiteľa. Neskúmal konkrétne, čo nebolo jeho povinnosťou, ale neskúmal ani bežné, neskúmal žiadne. Právny predchodca žalobcu neuplatnil ani určené predpoklady pre výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ktoré stanovuje zákonom o spotrebiteľských úveroch v spojení s Opatrením NBS. Žalovaná poukazuje na § 295 CSP. Popiera tvrdenie žalobcu, že okresný súd si dovodil nesprávny obraz na predmetný spor, čo mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Žalovaná opätovne poukazuje na ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z. z. ods. 20 písm. d) o povinnosti veriteľa skúmať peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa. Právny predchodca žalobcu záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa neskúmal (§ 7 ods. 20 písm. d)). Žalovaná popiera tvrdenie žalobcu, že by v návrhu na uzavretie zmluvy alebo v žiadosti o úver uviedla nepravdivé údaje, opätovne poukazuje na skutočnosť, že údaje o bežných výdavkoch na bývanie od nej právny predchodca žalobcu nepožadoval. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8CoCsp/23/2023 sa nedá aplikovať na daný spor, nakoľko v uvedenom rozsudku ide o spotrebiteľa s vysokoškolským právnickým vzdelaním a tiež nie je možné porovnať rozdiel medzi príjmami a výdavkami v oboch prípadoch. Žalovaná nedosahovala zostatok na splátku predmetného úveru po odpočítaní splátok predošlých úverov, životného minima a bežných nákladov zo svojich príjmov. Vo veci Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/3/2022, žalobca sám predložil dôkaz, že veriteľ v uvedenom konaní skúmal vyživovaciu povinnosť a výšku výdavkov. Právny predchodca žalobcu ale výdavky žalovanej neskúmal. K uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/24/2022 poukázala na to, že právny predchodca nemal k dispozícii údaje z registra, nakoľko jeden úver započítaný nemal (úver s CFH a.s., zo dňa 16.12.2016, výška splátky bola 182,58 eur). Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/20/2021, žalovaná poukazuje na irelevantnosť tohto Uznesenia, príjem bol zdokladovaný a žalovaná v konaní predložila a navrhla vykonať dôkaz za účelom preukázania, že právny predchodca žalobcu neskúmal jej bonitu. Žalovaná poukazuje na irelevantnosť Uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/20/2021, poprela, že by uvádzala v

Žiadosti o úver nepravdivé údaje. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/38/2022, je irelevantný, nakoľko súd v predmetnom konaní nepopieral skutkové tvrdenia strany v postavení dodávateľa, resp. súd nevyhľadával podstatné a rozhodujúce tvrdenia týkajúce sa sporu za stranu v postavení spotrebiteľa. Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/3/2022, popiera tvrdenie žalobcu, že by v Návrhu na uzavretie zmluvy alebo v Žiadosti o úver uvádzala nepravdivé údaje, opätovne poukazuje na skutočnosť, že údaje o bežných výdavkoch na bývanie od nej právny predchodca žalobcu nepožadoval. Žalovaná poukazuje na skutočnosť, že predchodca žalobcu nemal zo zistených informácií možnosť získať objektívny obraz o finančnej situácii žalovaného, nakoľko neboli zohľadnené bežné mesačné výdavky na domácnosť. Do príjmov fyzickej osoby - spotrebiteľa započítal právny predchodca žalobcu príjem právnickej osoby. Právny predchodca žalobcu nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď si riadne nezistil úverové zaťaženie žalovanej a nezapočítal splátku už existujúceho úveru. V úverovom registri mala žalovaná evidovaný úver s CFH a.s., zo dňa 16.12.2016, výška splátky bola 182,58 eur. Uvedenú splátku úveru právny predchodca žalobcu pri posudzovaní schopnosti splácať úver nezapočítal. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8CoCsp/15/2022 je irelevantné, nakoľko právny predchodca žalobcu si nesplnil ani základnú povinnosť skúmať bonitu a schopnosť splácať úver spotrebiteľa, k čomu ho zaväzuje ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoCsp/24/2023 je irelevantný, nakoľko v konaní poprela neodbornú starostlivosť pri poskytnutí spotrebiteľského úveru právnym predchodcom žalobcu, namietala skúmanie bonity, namietala nedostatočné nahliadnutie do úverového registra, namietala nesprávne vyhodnotenie príjmu pri poskytovaní spotrebiteľského úveru. V priebehu konania namietala porušenie ustanovení o skúmaní bonity s odbornou starostlivosťou zo strany právneho predchodcu žalobcu. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17CoCsp/6/2024, je irelevantné nakoľko žalovaná zotrváva na svojom tvrdení, že Výpočet primárnej návratnosti vychádzal z nesprávnych a neúplných údajov, ktoré si mal právny predchodca žalobcu zistiť v zmysle § 7 ods. 1 a nasl. zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovení a konať s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Ani jedno z rozhodnutí nepodporuje tvrdenia žalobcu, naopak podporuje napadnutý rozsudok. Žalovaná popiera tvrdenia vo vzťahu k skúmaniu bonity boli riadne preukázané doložením konkrétnych dôkazov, pričom žalovaný neuniesol bremeno svojich tvrdení o opaku. Popiera tvrdenie žalobcu, že bola zároveň podnikateľom, a nešlo tu o neinformovaného spotrebiteľa. Žalovaná bola v postavení spotrebiteľa a dodávateľ mal konať s odbornou starostlivosťou v zmysle platných právnych predpisov SR. Popiera tvrdenie žalobcu, že spôsob, akým okresný súd vyžaduje skúmanie tzv. domáceho rozpočtu spotrebiteľa je podľa názoru žalobcu reálne nemožný (nevykonateľný), zotrváva na tvrdení, že žalobca konal v rozpore s ustanoveniami § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, nekonal s odbornou starostlivosťou a preto nemohol žiadať od spotrebiteľa jednorazové splatenie úveru. Žalovaná má za to, že žalobca nepreukázal dohodu zmluvných strán o možnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť (§ 565 Občianskeho zákonníka). Žalobca porušil najmä druhá veta uvedeného ustanovenia. Výzvu adresoval žalovanej 30.1.2020, Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti bolo ku dňu 2.3.2020. Veriteľ mohol použiť právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, čo bolo do 20.2.2020. Žalovaná popiera tvrdenie žalobcu, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit C-42/15 podporilo tvrdenie žalobcu, že zmluva nemusí mať písomnú formu. Žalobca v priebehu konania nepreukázal splnenie náležitostí pri vykonávaní bankového obchodu prostriedkami diaľkovej komunikácie, preukázaním totožnosti žalovanej identifikačným číslom a autentifikačným číslom. Žalobca ani v tejto časti neuniesol dôkazné bremeno. Žalobca nepreukázal dohodu zmluvných strán o možnosti úver zosplatiť. Žalobkyňa poukazuje na neplatnosť zmluvy ako celku, nie iba samostatné listiny, nakoľko žalobca porušil ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré stanovuje povinnú písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak aj bola zmluva uzatvorená na diaľku, žalovaná ako spotrebiteľka neobdržala zmluvu v listinnej podobe, ani na inom pevnom nosiči. Popiera tvrdenie žalobcu, že možnosť zosplatiť úver bola riadne medzi stranami dojednaná a že uvedená dohoda bola v konaní preukázaná. Žalovaná popiera tvrdenie žalobcu o možnosti veriteľa ukončiť úverový vzťah a žiadať od dlžníka vrátenie poskytnutého plnenia vyplýva dokonca aj priamo ex lege (§ 506 Obchodného zákonníka), nakoľko ide o spotrebiteľský úver, v ktorých sa prednostne použijú ustanovenia Občianskeho Zákonníka. Žalovaná popiera tvrdenie žalobcu, že sa na tento zmluvný typ musia použiť aj ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže inej (pre spotrebiteľa prípadne výhodnejšej) úpravy v súčasnom právnom poriadku niet.

11. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu a uviedol, že žalovaná v spore tvrdila, že žalobca porušil ustanovenia zákona § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, porušenie tohto ustanovenia je zjavné, keď do príjmov spotrebiteľa, ako fyzickej osoby započítal právny predchodca

žalobcu príjmy z podnikania PO. Z tohto tvrdenia je zrejmé, že za problém považuje len to, že v rámci jej príjmov bol zohľadnený aj príjem právnickej osoby. Za sporné však nepovažuje výšku príjmu, prípadne jeho zdroj. Žalovaná je jediným spoločníkom spoločnosti IČO: 46 487 867, akýkoľvek príjem právnickej osoby je na jej prospech. Dôkazy o overovaní bonity boli predložené v podaní zo dňa 19.01.2014 a 11.03.2024 a žalovaná tvrdenia v týchto podaniach nespochybnila žiadnym svojím podaním a ani v podanom vyjadrení k odvolaniu nepreukázala, že by tieto tvrdenia relevantne poprela, je preto nepochybné, že tieto tvrdenia nie sú medzi stranami sporné a ide o nesporné skutkové tvrdenia. Žalovaná popiera tvrdenia žalobcu, že veriteľ mal zistený príjem zo žiadosti o úver, kde svoj príjem deklarovala samotná žalovaná, overený daňovým priznaním a pohybmi na bankovom účte. Žalovaná popiera tvrdenia žalobcu, že skutočnosti tvrdené žalovanou veriteľ preveroval (konkrétnymi príjmami žalovanej na účte). Žalovaná popiera tvrdenie žalobcu, že výška príjmov bola zo strany žalobcu podložená konkrétnymi dôkazmi a popiera tvrdenie žalobcu. Žalovaná žiadnym tvrdením výšku príjmu nespochybňovala, spochybňovala len to, že príjem vo výške 1.333,14 eur bol príjem z podnikania spoločnosti, právnickej osoby, nebol to príjem fyzickej osoby, rovnako odmieta tvrdenie, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy o výške príjmu. Žalobca predložil screen z interného systému poskytovateľa úveru, preto nevidí žiaden dôvod na dokazovanie výšky príjmu ďalšími dôkazmi, zároveň je potrebné uviesť, že ide o novotu v odvolacom konaní, ktoré nie sú prípustné. Žalovaná popiera tvrdenie žalobcu, že veritelia nie sú povinní žiadať preukázanie konkrétnych mesačných výdavkov (napríklad faktúrami za telefón, energie a pod.), pokiaľ ide o právne závery čo do výdavkov (t. j. to, aké výdavky súd od veriteľa vlastne požaduje preverovať pri skúmaní bonity). Žalovaná popiera tvrdenie žalobcu, že uplatňovanie paušálnych výdavkov, v súlade s Opatrením a zákona o spotrebiteľských úveroch spĺňa predpoklady postupu s odbornou starostlivosťou a rovnako popiera tvrdenie žalobcu, že veriteľ postupoval v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch a Opatrením, a riadne overil schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. Žalobca poukázal na to, že overovanie konkrétnych nákladov na bývanie, dopravu, domácnosť, nevyplýva zo žiadneho ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch. Tieto výdavky totiž nie je možné objektívne overiť bez neprimeraného zásahu do súkromia potencionálneho žiadateľa o úver. V prípade ak by žiadateľ o úver mal preukazovať mesačné výdavky osobnej spotreby, bolo by potrebné vykonať šetrenie v mieste jeho bydliska, preukázať mesačnú spotrebu domácnosti a zohľadniť napríklad klimatické podmienky v danom období, zohľadniť náklady žiadateľa o úver na dopravu dokladovaním nákladov na motorové vozidlo alebo MHD, prípadne sledovať jeho správanie pri nakupovaní potravín a ich následnej spotrebe. Takéto šetrenie je samozrejme absurdné a v bežnom živote nerealizovateľné. Tieto bežné výdavky sú nahradené sumou životného minima, ktorá je spoločensky uznaná minimálna hranica príjmov fyzickej osoby, a teda aj základných výdavkov na život. Ak by mal teda súd za to, že na riadne skúmanie bonity je potrebné podrobne overovať výdavky (pravdepodobne vyššie uvedeným absurdným postupom) je potrebné konštatovať, že okresný súd nereflektuje skutočnosť, že postupy na overovanie bonity spotrebiteľa už dlhodobo nie sú len v rukách poskytovateľov úverov, ale podliehajú usmerneniam orgánov dohľadu na finančnom trhu na Európskej úrovni. Poukázal na stanovisko Národnej banky Slovenska (zo dňa 14.03.2024 vo veci NBS-000-096-061, ktoré predložil v prílohe), že ani po stanovení prísnejších kritérií na overovanie bonity spotrebiteľa (zavedením povinnej rezervy z príjmu čo malo prispieť k zvýšeniu ochrany spotrebiteľa) národná úprava, smernice EÚ a ani dôvodové správy, či recitály nenaznačujú, že medzi povinnosťami veriteľa vykonávajúceho overovanie bonity bola aj povinnosť skúmať konkrétne bežné výdavky spotrebiteľa na chod domácnosti. Poukázal na § 7 ods. 20 zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa právny predchodca žalobcu pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver nezohľadnil. Sú to náklady na bývanie, ktoré ale nie sú súčasťou životného minima. Pri výdavkoch znižujúci príjem spotrebiteľa sa vychádza výlučne z úverových peňažných záväzkov. Žalovaná má za to, že žalobca vynaloženie odbornej starostlivosti hodnoverne nepreukázal. V úverovom registri mala žalovaná evidovaný úver s CFH a.s., zo dňa 16.12.2016, výška splátky bola 182,58 eur. Uvedenú splátku úveru právny predchodca žalobcu pri posudzovaní schopnosti splácať úver nezapočítal, pričom ide o novotu v odvolacom konaní, nepreukázané tvrdenie. V súvislosti s § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poukázal na to, že nedodržanie písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere nespôsobuje jej neplatnosť ale len sankciu bezúčinnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

12. Žalovaná sa vyjadrila k vyjadreniu žalobcu k vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu a uviedla, že tvrdenie žalobcu, že za sporné nepovažuje výšku príjmu, prípadne jeho zdroj, považuje za absurdné, keď popretím zaradenia príjmu právnickej osoby do príjmov fyzickej osoby na spotrebiteľský úver, poprela jednoznačne zdroj a výšku príjmu. Žalobca uvádza, že dôkazy o overovaní bonity boli predložené

v podaní zo dňa 19.01.2014 a 11.03.2024 a žalovaná tvrdenia v týchto podaniach nespochybnila žiadnym svojím podaním a ani v podanom vyjadrení k odvolaniu nepreukázala, že by tieto tvrdenia relevantne poprela, k uvedenému žalovaná uvádza, že skúmanie bonity žalobca preukázal citáciou § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, výpočtom príjmu spotrebiteľa, kde boli do príjmov započítané príjmy zo zamestnania vo výške 700,- eur a z príjmov z podnikania vo výške 1.333,14 eur, zohľadnenie nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb, kde bolo zohľadnené iba životné minimum členov domácnosti. K uvedenému tvrdeniu žalobcu sa žalovaná vyjadrila v podaní zo dňa 1.7.2024, kde preukázala, že veriteľ si nesplnil svoju povinnosť v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri preskúmaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Do príjmov fyzickej osoby bol započítaný príjem za právnickú osobu, ide o iný právny subjekt ako je fyzická osoba. Do nákladov bolo započítané životné minimum členov domácnosti, neboli započítané náklady na domácnosť, čím bolo porušené ustanovenie § 7 ods. 20 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, neboli započítané všetky splátky spotrebiteľských úveroch, ako aj § 7 ods. 20 písm. d) k výpočtu schopnosti spotrebiteľa splácať úver neboli započítané peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa. Uvedeným žalovaná popiera tvrdenie žalobcu, že v podaniach nespochybnila a ani v podanom vyjadrení k odvolaniu nepreukázala, že by tieto tvrdenia nepoprela. Žalovaná popiera, nespochybnila tvrdenie žalobcu „žalovaná žiadnym svojím tvrdením výšku tohto príjmu nespochybňovala, spochybňovala len to, že príjem vo výške 1333,14 eur bol príjem z podnikania spoločnosti, právnickej osoby, nebol to príjem fyzickej osoby; rovnako odmieta tvrdenie, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy o výške príjmu – žalobca predložil screen z interného systému poskytovateľa úveru - žalobca preto nevidí žiaden dôvod na dokazovanie výšky príjmu ďalšími dôkazmi, zároveň je potrebné uviesť, že ide o novotu v odvolacom konaní, ktoré nie sú prípustné“, že uvedené tvrdenia nespochybnila, že nepredložila žiadne dôkazy a poukazuje na vyjadrenie o porušení § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. Rovnako popiera tvrdenie, že ide o novotu v odvolacom konaní, uvedené skutočnosti tvrdila v priebehu konania na súde prvej inštancie. Žalovaná popiera uvedené tvrdenie žalobcu, že bežné výdavky sú nahradené sumou životného minima, ktorá je spoločensky uznaná minimálna hranica príjmov fyzickej osoby, a teda aj základných výdavkov na život. Náklady za domácnosť, ako sú nájom, platby za elektrickú energiu, plyn, vodu, teda náklady, ktoré znižujú príjem spotrebiteľa rozhodne nie je nutné zisťovať šetrením v mieste bydliska, zohľadňovať klinické podmienky v danom období, sledovať správanie spotrebiteľa. Náklady na domácnosť sa dajú jednoznačne a veľmi jednoducho zistiť, pre banku to nie sú údaje neznáme, nakoľko bežne tieto platby sú hradené z účtov spotrebiteľov. Je bežná prax v bankách, že pri poskytnutí spotrebiteľského úveru je žiadateľ o spotrebiteľský úver povinný predložiť faktúry za poskytovanie elektrickej energie, plynu, vody a zmluvu s určením výšky nájmu za bývanie, aby tieto náklady mohli byť započítané do výdavkov znižujúci príjem spotrebiteľa. Popiera tvrdenie žalobcu, že bežné výdavky sú nahradené sumou životného minima, ktorá je spoločensky uznaná minimálna hranica príjmov fyzickej osoby, a teda aj základných výdavkov na život. Náklady na bývanie, už uvedené platby za nájom, elektrickú energiu, vodu, plyn, môžu byť vo výške presahujúcu sumu 150,- eur. Nie je reálne, aby zo zostávajúcej sumy boli zabezpečené ostatné náklady (potraviny, lieky, cestovné náklady, oblečenie....). Pokiaľ žalobca poukazuje na stanovisko a odpoveď Národnej banky Slovenska, žalovaná poukázala na to, že vyjadrenia Národnej banky Slovenska nemajú vyššiu právnu silu ako zákon o spotrebiteľských úveroch.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto postupom podľa § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie (I. a II. výrok) potvrdil.

14. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola pôvodne požiadavka žalobcu voči žalovanej na zaplatenie sumy 12.439,59 eur, úroku 3.518,67 eur, úroku z omeškania 527,11 eur, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 12.369,23 eur od 13.10.2020 do zaplatenia.

15. Rozsudkom č. k. 22Csp/141/2021-191 zo dňa 10.6.2022 (prvý v poradí) prvoinštančný súd I. výrokom uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 8.736,37 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 8.736,37 eur od 13.10.2020 do zaplatenia, II. výrokom vo zvyšnej časti žalobu zamietol, III. výrokom žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 5,98 %.

16. Odvolací súd uznesením č. k. 10CoCsp/84/2022-237 zo dňa 29.9.2023 I. výrokom rozsudok okresného súdu označený v odseku v napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 8.736,37 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 13.10.2020 do zaplatenia (I.) a v časti o náhrade trov konania (III.) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, II. výrokom odvolanie žalovanej voči výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti (II.) odmietol. V odôvodnení uložil prvoinštančnému súdu na základe vykonaného dokazovania skúmať, či došlo k zmluvnému konsenzu medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovanou v zmysle relevantných ustanovení osobitných právnych predpisov, so zohľadnením špecifik týkajúcich sa poskytovania finančných služieb bankou spotrebiteľovi, s odbornou starostlivosťou a transparentným sprístupnením zmluvnej dokumentácie pred uzavretím zmluvy, posúdiť zmluvný typ a formu uzavretia zmluvy, všeobecné a osobitné náležitosti zmluvy, v súlade s judikatúrou SR a Súdneho dvora Európskej únie. Takisto posúdiť a vyhodnotiť či a k akej dohode ohľadom splatnosti celého zostatku dlhu medzi zmluvnými stranami došlo (vrátane obsahu tejto dohody), ktorá zmluvná podmienka predčasného splatenia dlhu podlieha obligatórnemu prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Hodnotenie dokazovania tu zahŕňa aj preukázanie naplnenia zákonom stanovených podmienok (§ 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bude vychádzať tiež z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

17. Po rozhodnutí odvolacieho súdu označeného v odseku, zostala predmetom konania na súde prvej inštancie požiadavka žalobcu voči žalovanej na zaplatenie sumy 8.736,37 eur, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 8.736,37 eur od 13.10.2020 do zaplatenia, keď zamietnutie žaloby vo zvyšku nadobudlo právoplatnosť.

18. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak I. výrokom žalobu zamietol (suma 8.736,37 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 8.736,37 eur od 13.10.2020 do zaplatenia), II. výrokom priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa (s výnimkou dňa začatia plynutia premičacej doby výkonu záložného práva) i jeho právny záver vo veci, keď vec aj v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku, keď nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobcu, odvolací súd považuje za podstatné uviesť nasledovné:

20. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie úveru, teda poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ

zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem tohto v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na to, že zmluva bola uzatvorená prostredníctvom internetu (internetbanking), okresný súd správne v danej veci na právny vzťah aplikoval aj ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku (zákon č. 266/2005 Z. z.). Posudzovaný právny vzťah medzi stranami založený zmluvou zo dňa 6.3.2017 je zároveň od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho tiež podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch ako Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.), keďže právny predchodca pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na to, že v danom prípade ide o zmluvu uzatvorenú prostriedkami diaľkovej komunikácie - prostredníctvom internetu (internetbankingu), vychádza sa zo zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku.

22. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

23. Podľa § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, ods. 9 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané (ods. 1). Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah (ods. 2). Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (ods. 3). Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (5). Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (ods. 9).

24. Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

25. Podľa § 525 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom.

26. Podľa ust. § 7 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

27. Podľa ust. § 7 ods. 16 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať

a poskytovať spotrebiteľské úvery a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

28. Podľa ust. § 7 ods. 17 zákona o spotrebiteľských úveroch vynaloženie odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5, b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veritelia, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

29. Podľa ust. § 7 ods. 20 ZoSÚ na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky: a) čistý príjem spotrebiteľa, b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, c) výška splátky spotrebiteľského úveru a d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

30. Podľa § 7 ods. 27 veta posledná zákona o spotrebiteľských úveroch náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17a) je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom 17d) a príjem spotrebiteľa.

31. Podľa § 11 ods. 2 veta prvá zákona o ochrane spotrebiteľských úverov ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

32. Podľa § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu 18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

33. V prejednávanej veci súd prvej inštancie správne (po vrátení veci odvolacím súdom) pristúpil najprv k posudzovaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Jednou z prvých otázok, ktoré rieši súd v civilnom sporovom konaní, je otázka, či ten, kto podal žalobu, je v spore aktívne legitimovaný. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jedna zo strán sporu nositeľkou určitého hmotnoprávneho oprávnenia (je aktívne legitimovaná) a na druhej strane sporu spočíva určitá hmotnoprávna povinnosť (je pasívne legitimovaná). Nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) vedie vždy k zamietnutiu žaloby meritórnym rozhodnutím. Otázkou, kto je v tom ktorom prípade aktívne a pasívne vecne legitimovaný, musí súd riešiť vždy skôr než pristúpi k riešeniu otázky existencie alebo neexistencie nároku. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamieta.

34. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva a má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009).

35. V danom prípade žalobca žiada od žalovanej zaplatiť pohľadávku, ktorej pôvodným veriteľom bola banka, ktorá svoju pohľadávku voči žalovanej ako spotrebiteľovi (vzniknutú zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý zosplatnila) bez jej súhlasu postúpila na žalobcu, t. j. na nebankový subjekt.

36. Postup súdu prvej inštancie, v rámci ktorého preveroval, či banka bola oprávnená vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, bol správny a zároveň nevyhnutný pre ustálenie konečného záveru, či zmluva o postúpení pohľadávky je platná a či je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že žalobca v konaní nie je aktívne vecne legitimovaný z dôvodu, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, nakoľko banka nebola oprávnená vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, pretože právny predchodca žalobcu nenaplnil účel predpokladaný § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (podporne pretože dojednanie o možnosti banky ju vyhlásiť je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a teda neplatnou).

37. Odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch ukladá povinnosť veriteľom v predzmluvnom vzťahu so spotrebiteľom skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Účelom predmetného ustanovenia je zabrániť v poskytovaní úverov spotrebiteľom ako slabšej zmluvnej strane, ktorých finančné možnosti neumožňujú splácanie úveru. Veriteľ, ktorý poskytuje spotrebiteľský úver je povinný vynaložiť aktívne úsilie, posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a to na základe relevantných a aktuálnych informácií získaných jednak od spotrebiteľa a jednak získaných vlastnou činnosťou, napr. z bankového/nebankového registra, dopytom na Sociálnu poisťovňu. Toto ustanovenie by malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať úver a správať sa tak obozretne z pohľadu návratnosti úveru a z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov (účelom citovaného ustanovenia je tak ochrániť spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvy a vyrovnať tak faktickú nerovnováhu vznikajúcu v právnom vzťahu medzi spotrebiteľom a dodávateľom).

38. Zákon o spotrebiteľských úveroch je transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica č. 2008/48/ES“), ktorou sa v čl. 8 uložilo členským štátom zabezpečiť, aby veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. V zmysle ods. 4 preambuly uvedenej smernice by mali členské štáty prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity, a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14.6.2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

39. Sankcia za porušenie povinnosti skúmať bonitu spotrebiteľa bola do zákona o spotrebiteľských úveroch zavedená novelou účinnou ku dňu 1.1.2013, pričom v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je sankcia odstupňovaná podľa závažnosti porušenia povinnosti poskytovateľom spotrebiteľského úveru a to, ak veriteľ nekoná s odbornou starostlivosťou, sankciou je strata oprávnenia veriteľa vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a v prípade, že konanie veriteľa má intenzitu hrubého porušenia povinností (§ 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch), sankciou je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

40. Zákon o spotrebiteľských úveroch nedefinuje, čo treba rozumieť pod pojmom odborná starostlivosť. Tento pojem je však vymedzený v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, a to v § 2 písm. u). Podľa tohto ustanovenia sa odbornou starostlivosťou rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Pod pojem hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských

úveroch je v zmysle § 11 ods. 2 tohto zákona potrebné rozumieť, posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov alebo registra o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Za hrubé porušenie povinnosti možno považovať taktiež posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

41. Aj napriek absencii zákonnej definície pojmu „odborná starostlivosť“ možno mať za to, že táto predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je pri skúmaní bonity klienta využívanie aj verejne dostupných informácií, ako sú napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime (existenčnom minime), ktoré je potrebné porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdnými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (porov. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018). Odvolací súd poukazuje tiež na zákonnú povinnosť veriteľa vynaloženie odbornej starostlivosti hodnoverne preukázať (porov. znenie § 7 ods. 16 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase poskytnutia úveru). Vzhľadom na uvedené ustanovenie tak odvolací súd zastáva názor, že od žalobcu ako právneho nástupcu pôvodného veriteľa možno požadovať preukázanie skúmania bonity klienta, teda či v uvedenom prípade bola splnená povinnosť vyplývajúca z § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

42. Z obsahu spisu vedeného vo veci vyplýva, že v žalobe žalobca neuviedol žiadne skutočnosti k skúmaniu bonity žalovanej. Podaním zo dňa 19.1.2024 (č.l. 251) po rozhodnutí odvolacieho súdu sa žalobca prvýkrát vyjadril k skúmaniu bonity a uviedol, že v čase uzavretia úveru nebolo účinné opatrenie NBS (nebolo ani vydané), preto veriteľ postupoval v súlade s ust. § 7 ods. 21 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zo zákonných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že veriteľ je pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver povinný brať do úvahy dobu, na ktorú sa úver poskytuje (veriteľ zohľadňuje maximálne dobu splatnosti úveru, ktoré stanovuje Národná banka Slovenska), príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch), údaje o existujúcich záväzkoch získané z jedného alebo viacerých registrov (§ 7 ods. 17 zákona o spotrebiteľských úveroch) a výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b). Na účel vypočítania týchto nákladov musí veriteľ poznať údaje o rodinnom stave a počte vyživovaných osôb spotrebiteľa. Tento údaj poskytuje spotrebiteľ veriteľovi podľa ust. § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko poskytovateľ úveru tento údaj nemá možnosť získať z verejných zdrojov. Žalobca uviedol, že celý proces overovania bonity žiadateľa o úver predkladá v prílohe (Výpočet primárnej návratnosti – pozn. odvolacieho súdu). Ide o výstup z interných systémov postupcu. Existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ overil dopytom do úverového registra dňa 2.3.2017 a zistil, že spotrebiteľ mal v čase poskytnutia úveru mesačné úverové záväzky vo výške 109,18 eur. Veriteľ počítal s úverovým zaťažením spotrebiteľa vo výške existujúcich splátok (109,18 eur) a k nim pripočítal splátku novo poskytnutého úveru vo výške 263,50 eur. Príjem spotrebiteľa vo výške 2.033,- eur pozostáva z príjmu zo zamestnania vo výške 700,- eur a z príjmu z podnikania vo výške 1.333,14 eur. Príjem zo zamestnania bol žalovanej poukazovaný na účet u veriteľa. Tento príjem bol teda zohľadnený na základe pohybov na tomto účte. Príjem z podnikania veriteľ zohľadnil na základe predložených finančných výkazov. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa, nakoľko žalovaná v žiadosti deklarovala troch členov domácnosti, rodinný stav rozvedený a dve vyživované deti. Životné minimum na členov domácnosti brané do úvahy pri výpočte limitu ku dňu poskytnutia úveru bolo 378,93 eur (198,09 eur + 90,42 eur + 90,42 eur). Výpočet limitu bol teda realizovaný nasledovne: (výška existujúcich splátok úveru + výška splátky poskytnutého úveru + výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť) musí byť nižšia ako výška príjmu. $109,18 \text{ eur} + 263,50 \text{ eur} + 378,93 \text{ eur} = 751,61 \text{ eur}$, čo je menej ako overený čistý príjem spotrebiteľa vo výške 2.033,- eur. Z výpočtu primárnej návratnosti (č.l. 265) vyplývajú údaje o žiadateľovi, a to výška príjmu 2033, pri forme je uvedené: príjem z podnikania na základe finančných výkazov, IČO zamestnávateľa: 46 487 867, začiatok pracovného pomeru: 1.12.2015, rodinný stav: rozvedený, počet členov domácnosti: 3, životné potreby : 378,93 eur, nevypĺčané záväzky: 109,18 eur, dátum vykonania dopytu do ÚR 2.3.2017, výška splátky úveru 263,50 eur. Tabuľka takisto obsahuje výpočet ukazovateľa schopnosti splácať úver. Podaním zo dňa 11.3.2024 žalobca okrem iného predložil Listinu – príjmy zo závislej činnosti (č.l. 327), z ktorého vyplýva, že žalovaná mala príjem zo závislej činnosti 700,- eur vyplácaný na účet A., zamestnávateľom bola

spoločnosť combusiness s.r.o., IČO: 46 487 867 a príjem z podnikania vo výške 1.333,14 eur ako podnikateľ, spoločník, konateľ, prenajímateľ nehnuteľností v spoločnosti CSIFFARY s.r.o., IČO: 46 487 867. Žalovaná prostredníctvom svojej zástupkyne (na pojednávaní dňa 25.1.2024) okrem iného namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nekonanie veriteľa s odbornou starostlivosťou, nemožnosť práva na jednorazové zaplatenie úveru. V podaní zo dňa 19.2.2024 (č.l. 294) žalovaná poukázala na to, že žalobca uvádza, že príjem spotrebiteľa pozostáva z príjmu zo zamestnania vo výške 700,- eur a z príjmu z podnikania vo výške 1.333,14 eur, že príjem z podnikania veriteľ zohľadnil na základe predložených finančných výkazov. Uviedla, že predloženými finančnými výkazmi bolo daňové priznanie za spoločnosť CSIFFARY s.r.o., v ktorej bola konateľkou. Daňové priznanie spoločnosti ale nedokladuje príjem žalovanej, je príjmom právnickej osoby, nie fyzickej osoby. Príjem spoločnosti nie je preukázateľný príjme konateľa spoločnosti z podnikania. Na pojednávaní dňa 16.4.2024 doplnila, že príjem zo zamestnania 700,- eur a ďalší príjem 1.333,14 eur, doložila daňové priznanie za spoločnosť Csiffary s.r.o, tento príjem z podnikania bol príjmom z podnikania spoločnosti, právnickej osoby, nie fyzickej osoby. Príjem, ktorý dokladovala a ktorý bol veriteľ povinný skúmať s odbornou starostlivosťou, nebol jej príjmom, ale príjmom právnickej osoby.

43. Prvoištančný súd správne v odseku 48 odôvodnenia napadnutého rozsudku uzavrel, že z výpočtu primárnej návratnosti (č.l. 265) a ani z príjmov žalovanej (č.l. 327) nemal preukázané, že príjem žalovanej bol 2.033,- eur, keďže žalobca nepreukázal, že žalovanej bola mzda zo spoločnosti combusiness s.r.o., IČO: 46 487 867 zasielaná na účet A. A. E. a že by táto mzda dosahovala v priemere sumu 700,- eur. Žalobca takisto nepreukázal, že príjem žalovanej z podnikania bol vo výške 1.333,14 eur, keď vo výpočte primárnej návratnosti je uvedené, že pri príjme z podnikania právny predchodca žalobcu vychádzal z finančných výkazov, avšak žalobca bližšie nešpecifikoval o aké finančné výkazy malo ísť a ako dospel práve k sume 1.333,14 eur. V súvislosti s výdavkami žalovanej okresný súd konštatoval, že žalobca podcenil skúmanie výdavkov žalovanej, keď podľa vyjadrenia žalobcu bral do úvahy životné minimum spotrebiteľa 198,09 eur zohľadniac, že je rozvedený a že uviedol, že počet členov domácnosti je 3 a teda na základe tohto údaju zohľadnil okrem životného minima spotrebiteľa 198,09 eur aj životné minimum na dve vyživované deti t.j. 2x 90,42 eur, pričom z tabuľky (výpočtu primárnej návratnosti) vyplýva iba počet členov domácnosti. Uvedeným aj podľa odvolacieho súdu nepreukázal ani, že právny predchodca žalobcu skutočne vykonal dopyt do registra v zmysle ust. § 7 ods. 17 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň nepreukázal, že by zisťoval, napr. aj v súčinnosti so žalovanou ďalšie výdavky žalovanej, keď nepreukázal aké konkrétne informácie mu žalovaná poskytla a teda nepreukázal, či žalovanú vôbec dotazoval na jej ďalšie výdavky, ktorými môžu byť napr. pôžičky od fyzických osôb a podobne. Aj odvolací súd má za to, že dôkaz (výpočet primárnej návratnosti) nepreukazuje dodržanie zákonnej povinnosti právneho predchodcu žalobcu pri skúmaní schopnosti žalovaného splácať poskytovaný úver. Predmetný dôkaz obsahuje len sumarizáciu údajov, z ktorej nevyplýva ako boli údaje o príjme a výdavkoch žalovanej preverené, napr. potvrdením zamestnávateľa o príjme žalovanej, dôkazmi o jej výdavkoch, výpisom z úverového registra, ani kedy presne boli jednotlivé zisťovania uskutočňované. S ohľadom na uvedené, neobstojí námietka žalobcu, že skutkové tvrdenia vo vzťahu k skúmaniu bonity boli riadne preukázané doložením konkrétnych dôkazov, keď žalobca nepredložil žiaden dôkaz o overení výšky príjmu žalovanej u zamestnávateľa. Pokiaľ žalobca tvrdil, že získané údaje boli právnym predchodcom žalobcu vyhodnotené automatizovaným systémom posúdenia žiadosti, na preukázanie týchto svojich skutkových tvrdení v priebehu celého konania nepredložil však žiadne dôkazy, ani žiadne výstupy preukazujúce preverovanie údajov o spotrebiteľke na účely posudzovania jej schopnosti splácať úver. Pokiaľ žalobca namietal, že veriteľ mal zistený príjem zo žiadosti o úver, kde svoj príjem deklarovala žalovaná, overený daňovým priznaním a pohybmi na bankovom účte, uvedené však v konaní nepreukázal. Tvrdenia žalobcu o vynaložení odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity jeho právnym predchodcom tak neboli hodnoverne preukázané, preto možno súhlasiť so záverom okresného súdu, že na strane právneho predchodcu žalobcu nemožno hovoriť o odbornej starostlivosti právneho predchodcu žalobcu, čím právny predchodca žalobcu stratil s poukazom na § 11 ods. 2 veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch právo na jednorazové zosplatenie spotrebiteľského úveru a teda úver nemohol platne zosplatiť. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že je nepochopiteľné, resp. nedostatočne zdôvodnené, ako okresný súd dospel k záveru o tom, že veriteľ hrubo porušil povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd konštatuje, že takýto záver nevyplýva z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku.

44. Pokiaľ žalobca tvrdí, že uplatňovanie paušálnych výdavkov je v súlade s Opatrením NBS č. 10/2017 a zákonom o spotrebiteľských úveroch a spĺňa predpoklady postupu s odbornou starostlivosťou, keď

veriteľ postupoval v ich súlade a riadne overil schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver, odvolací súd poukazuje na to, že sám žalobca v odvolaní uviedol, že označené Opatrenie NBS bolo účinné od 1.1.2018, teda až potom ako došlo k uzavretiu predmetnej zmluvy. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 7 ods. 27 veta posledná zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorej náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa, avšak toto nemožno vykladať tak, že veriteľ vôbec nemusí od žiadateľa o úver zisťovať výšku jeho skutočných životných nákladov. Citované zákonné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že veriteľ nesmie bez ďalšieho vziať do úvahy len uvedené náklady, ak tieto žiadateľ uviedol v nižšej výške, než je stanovené životné minimum. S uvedeným korešponduje aj úprava v § 2 ods. 5 Opatrenia, na ktoré v odvolaní poukazuje žalobca, podľa ktorého výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona sa na účely odseku 1 určuje najmenej vo výške sumy životného minima... Ak zákon uvádza, že náklady spotrebiteľa treba posudzovať s ohľadom na životné minimum a Opatrenie uvádza, že náklady sú najmenej vo výške životného minima, uvedené nenahrádza a neruší povinnosť veriteľa vynaložiť primerané úsilie na zistenie informácií o aktuálnych reálnych nákladoch spotrebiteľa, ani veriteľovi nedáva možnosť sám si určiť výšku týchto nákladov (či už vo výške životného minima alebo vyššej). Ak účelom posúdenia bonity je zistiť, či žiadateľ o úver bude skutočne schopný splácať poskytnutý úver, potom je vylúčené, aby veriteľ posudzoval bonitu bez akejkoľvek informácie od žiadateľa o úver o jeho reálnych nákladoch na základné životné potreby. Posudzovanie bonity bez elementárnych vstupných údajov o skutočných nákladoch žiadateľa o úver nemožno hodnotiť ako postup s odbornou starostlivosťou. Podľa § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch je veriteľ povinný použiť dostatočné, primerané a aktuálne informácie o nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a ďalšie informácie o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa (§ 7 ods. 27 zákona o spotrebiteľských úveroch). Povinnosť veriteľa tieto informácie zohľadniť/použiť bez ďalšieho implikuje jeho povinnosť tieto informácie od žiadateľa o úver získať. Prijatím Opatrenia NBS č. 10/2017 sa tieto ustanovenia § 7 nestali obsoletnými, čo možno vyvodiť i zo samotného Opatrenia NBS č. 10/2017. Podľa § 2 ods. 1 Opatrenia sa na výpočet ukazovateľa schopnosti splácať použije tzv. „celková výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb“. Podľa § 2 ods. 5 Opatrenia celkovou výškou nákladov sa rozumie (i) výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa prvej vety (ii) zvýšená o 20 % rozdielu... Prvá veta § 2 ods. 5 však jasne hovorí, že výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa je najmenej vo výške sumy životného minima. Teda nie práve vo výške životného minima, ako to tvrdí žalobca, ale najmenej vo výške životného minima. Žiada sa dodať, že i podľa § 7 ods. 41 zákona o spotrebiteľských úveroch NBS Opatrením stanovuje popri postupe pre ich výpočet iba minimálnu výšku životných nákladov. Teda § 7 ods. 27 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je obsoletným ustanovením (v príslušnej časti), ale veriteľ je povinný tieto reálne životné náklady zisťovať.

45. Žalobca v odvolaní poukazuje na listinu - Odpoveď Národnej banky Slovensko zo dňa 14.3.2024, ktoré pripojil k odvolaniu (č.l. 392), avšak v odvolaní neuviedol, prečo uvedenú listinu nepredložil v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorý vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom dňa 16.5.2024.

46. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

47. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Ustanovenie § 366 CSP má základ v koncentrácii konania podľa § 153 a § 154 CSP.

48. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie

zopakuje alebo doplní. Podľa § 384 ods. 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP. Opravný prostriedok s právnym inštitútom „novôt“ v zmysle vyššie uvedeného povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, s tým, že tieto sa uplatnia najneskôr v odvolaní, resp. v lehote na vyjadrenie k odvolaniu. Takýmto vymedzením je právo tzv. „novôt v odvolacom konaní“ vnímané reštriktívne s tým, že sú v odvolacom konaní v zásade neprípustné, ak nenapĺňajú podmienky stanovené § 366 CSP.

49. V prejednávanej spore odvolací súd pri právnom posudzovaní podmienok určených § 366 CSP uzatvára, že žalobca mohol prostriedok procesného útoku – Listinu zo dňa 14.3.2024 uplatniť už v rámci prvoinštančného konania. Preto odvolací súd nemohol na tento dôkaz v rámci podaného odvolania ako na tzv. „novoty“ prihliadnúť, a to pre nesplnenie rozhodujúcej a kľúčovej podmienky určenej § 366 CSP, ktorou je v danom prípade neuplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany včas, keďže ich žalobca mohol uplatniť už skôr – v prvoinštančnom konaní. Žalobca v odvolaní netvrdil splnenie niektorej z podmienok pre použitie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany až v odvolacom konaní v zmysle citovaného § 366 písm. a/ až d/ CSP, ani tieto podmienky nevyšli najavo, preto túto novotu – listinný dôkaz ako prostriedky procesného útoku (predložený žalobcom až v odvolacom konaní) nemohol byť použitý až v odvolacom konaní a nebolo možné naň prihliadať.

50. Žalobca namietal, že žalovaná v konaní žiadne konkrétne tvrdenie žalobcu vo vzťahu k príjmom a výdavkom nepoprela, písomným podaním doručeným žalobcovi na pojednávaní uviedla v podstate len to, že daňové priznanie spoločnosti nedokladuje príjem žalovanej, samotný príjem však žalovaná nepoprela.

51. K námietke v odseku 50 odvolací súd poukazuje na to, že preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane žalovanej) je imanentnou súčasťou každého súdneho rozhodnutia. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamietala (v danej veci žalovaná namietala aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v odvolaní na čl. 205 - poznámka odvolacieho súdu). V tejto súvislosti dáva do pozornosti rozhodnutie Súdneho dvora EÚ (druhá komora) zo dňa 5.3.2020 vo veci C-679/2018 (OPR-Finance s.r.o. c/a GK), zo záverov ktorého vyplýva, že čl. 8 a 23 Smernice č. 2008/48/ES, sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnym súdom ukladajú povinnosť preskúmať ex offio existenciu porušenia povinnosti stanovenej v čl. 8 predmetnej smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného čl. 8 a 23 Smernice č. 2008/48/ES sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinností veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenjej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne. Preto procesnú aktivitu súdu prvej inštancie v tomto smere nemožno vyhodnotiť ako nesprávnu alebo rozpornú s právnymi predpismi, k čomu porovnaj znenie § 295 CSP, podľa ktorého má súd možnosť vykonať aj tie dôkazy, ktoré neboli spotrebiteľom navrhnuté, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Touto právnou úpravou sa nepochybne sleduje vyrovnanie prirodzene nevyváženého postavenia medzi veriteľom a spotrebiteľom, ktorý je v takomto právnom vzťahu tzv. slabšou sporovou stranou (viď nadpis druhej hlavy tretej časti CSP). Skutočnosť, že žalobca v konaní na súde prvej inštancie uviedol svoje tvrdenia a predložil dôkazy, nezabavila súd prvej inštancie preskúmať ex offio podmienky spotrebiteľskej zmluvy, ako aj zákonné podmienky a obmedzenia prípadného postúpenia pohľadávky. K uvedenému odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/194/2021 zo dňa 31.1.2023, z ktorého vyplýva, že zásada koncentrácie konania sa uplatňuje výlučne v sporovom konaní. Jej použitie v sporoch s ochranou slabšej strany je však limitované. Zo základného princípu zakotveného v čl. 6 Základných princípov CSP vyplýva, že ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu, je prípustné modifikovať všeobecné pravidlo, že strany sporu majú možnosť uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany v

rovnakej miere. Slabšia strana (vo význame ustanovení § 290 až 323 CSP) je zvýhodnená pri realizácii tohto procesného práva. Procesné úkony slabšej strany nepodliehajú sudcovskej koncentrácii konania, zákonná koncentrácia v materiálnom význame de facto existuje aj v konaniach s ochranou slabšej strany (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 579 s., 584 s.).

52. V danej veci bol žalobca povinný už v žalobe uviesť všetky podstatné skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Prvou a zásadnou bolo, okrem iného uviesť, ako skúmal právny predchodca žalobcu bonitu žalovanej pred poskytnutím úveru, pred uzavretím zmluvy o úvere. K uvedenému sa žalobca vyjadril v podaní zo dňa 19.3.2024, pričom na všetky svoje tvrdenia mal žalobca predložiť alebo navrhnúť dôkazy, ktoré by mali tieto tvrdenia preukazovať /bremeno dôkazu/. Až za splnenia týchto podmienok môže byť aplikované zákonné ustanovenie § 151 ods. 1 CSP. S poukazom na už uvedené v kontexte s aktívnou vecnou legitimáciou je súd povinný skúmať preukázanie bonity spotrebiteľa a následne splnenie tejto povinnosti skúmať vo svetle ust. § 7 ods. 1 v spojitosti s § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorej splnenie pri uzatvorení zmluvy vyžaduje právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Ako vyplýva z obsahu spisu označeného v odseku 41, žalovaná rozporovala príjem 1.333,14 eur, ktorý nebol jej príjmom ako fyzickej osoby, ale príjmom z podnikania právnickej osoby, k čomu predložila daňové priznania, pričom žalobca ktorý tento príjem uviedol vo Výpočte primárnej návratnosti vychádzajúc z finančných výkazov, ktoré však bližšie v konaní nešpecifikoval a ani nepredložil. S ohľadom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s námietkou v časti nepopretia tvrdení žalobcu vo vzťahu k príjmom žalovanej.

53. Nadväzne na záver okresného súdu, že žalobca stratil právo na jednorazové zosplatnenie spotrebiteľského úveru a teda úver nemohol platne zosplatniť, súd prvej inštancie dôvodne vo veci poukázal na § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase postúpenia pohľadávky, v zmysle ktorého môže byť predmetom postúpenia len pohľadávka po konečnom termíne splatnosti alebo pohľadávka, ktorá sa stala celkom splatnou pred konečným termínom splatnosti. Uvedené znamená, že ak nedošlo k platnému zosplatneniu celej pohľadávky, táto nemohla byť ako celok postúpená na žalobcu. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie (pozri odsek 60 odôvodnenia) vyplýva, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru mala nastať dňa 20.3.2025. Rovnako platí, že vzhľadom na nedostatočné preukázanie skúmania bonity právnym predchodcom žalobcu, tento nemohol spotrebiteľský úver platne predčasne zosplatniť. Preto až po dátume konečnej splatnosti úveru mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Z obsahu napadnutého rozsudku a súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania je zrejmé, že k postúpeniu pohľadávky z postupcu na žalobcu malo dôjsť na základe zmluvy uzatvorenej dňa 12.10.2020, t.j. pred tým, ako nastala splatnosť celého úveru. Vzhľadom na to súd prvej inštancie správne právne uzavrel, že v predmetnom prípade neboli splnené podmienky vyplývajúce z § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch, konkrétne podmienka upravená pod písm. b) a z tohto dôvodu tak na žalobcu nemohli byť platne postúpené práva vyplývajúce z predmetnej zmluvy uzavretej medzi A. A., E. a žalovanou, v dôsledku čoho je správny záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v predmetnom konaní. Vecnú správnosť tohto záveru potvrdzuje aj aktuálna súdna prax, v rámci ktorej odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 32CoCsp/6/2023, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13CoCsp/4/2024, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16CoCsp/10/2023, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoCsp/5/2023.

54. Keďže právny predchodca žalobcu pre porušenie odbornej starostlivosti v zmysle § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch nebol oprávnený predmetný úver predčasne zosplatniť, potom zo strany žalobcu nebolo preukázané splnenie zákonnej podmienky platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru v zmysle § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky predmetný úverový vzťah neukončil platne, potom žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom konania a bez platného postúpenia záväzku nie je na strane žalobcu splnená podmienka aktívnej vecnej legitimácie. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej aktívnej legitimácie žalobcu je správny.

55. Podľa žalobcu je záver okresného súdu, že žalobca nepreukázal dohodu zmluvných strán o možnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť (§ 565 Občianskeho zákonníka) prekvapivý, keď prvým rozsudkom bolo žalobe vyhovené, pričom odvolací súd určil povinnosť okresnému súdu zaoberať sa námietkami žalovanej a to predovšetkým vo vzťahu k tzv. skúmaniu bonity ale aj vznikom zmluvy.

56. K námietke v odseku 55 odvolací súd konštatuje, že námietka neobstoí, keď odvolací súd uznesením č. k. 10CoCsp/84/2022-237 zo dňa 29.9.2023 (ktorým I. výrokom rozsudok okresného súdu označený v odseku v napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 8.736,37 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 13.10.2020 do zaplataenia (II.) a v časti o náhrade trov konania (III.) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, II. výrokom odvolanie žalovanej voči výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti (II.) odmietol), v odôvodnení uložil prvoinštančnému súdu okrem iného aj posúdiť a vyhodnotiť či a k akej dohode ohľadom splatnosti celého zostatku dlhu medzi zmluvnými stranami došlo (vrátane obsahu tejto dohody), ktorá zmluvná podmienka predčasného splatenia dlhu podlieha obligatórnemu prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Pričom z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podaním zo dňa 19.1.2024 vyjadril k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a v podaní zo dňa 31.1.2024 aj k dohode o zosplatnení úveru, a teda aj žalobcovi muselo byť zrejmé, že okresný súd v konaní bude posudzovať dohodu zmluvných strán o možnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, čo aj vykonal v odsekoch 53 a 54 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

57. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. výroku vrátane II. výroku o náhrade trov konania (nenapadnutého osobitnou odvolacou argumentáciou), ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP potvrdil (keď nezistil dôvodnosť odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP).

58. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu (záver, že žalobca nepreukázal dohodu zmluvných strán o možnosti úver zosplatniť, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou, keď záver okresného súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bol opodstatneným dôvodom na zamietnutie žaloby okresným súdom.

59. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sporovej strany, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jej práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

60. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, preto jej priznal v zmysle ustanovenia voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom nezistil skutočnosti odôvodňujúce postup podľa § 257 CSP. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

61. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).